

heller ikke var saa meget bestudent, at han nok turde indestaa for No og Orden i Bendslyssel, naar Gendarmene blot ikke vare der. Jeg antager, at det ærede Medlem mente, at Regjeringen saaledes kunde slippe noget billigere i Henseende til at fremstaae No og Orden der end ved at have Gendarmene, men jeg tror virkelig, at den Garanti vilde være en slet Garanti. Ganste vist paaastaar jo det ærede Medlem Gang efter Gang, ja jeg tror, at de Gange næsten ere utallige, hvor vi have hørt det, at han altid formaner til No og Orden, aldrig ægger eller hidser osv., men jeg tror, at selv om det ærede Medlem har den Villie og bestræber sig derfor, hvad jeg naturligvis paa ingen Maade tør benægte, saa er det ærede Medlem meget uheldig i Retning af at give denne sin Bestraelse det rette Udtryk. Saaledes tror vel det ærede Medlem f. Ex. i Dag at have talt i høj Grad dæmpet og rolig og at have manet til Dybdighed; men naar man taler om, at Ansvarer for disse Lovovertrædelser ligger paa Regjeringen, at der er Fare for vor Frihed osv., saa forekommer det mig virkelig, at det netop er denne hidsende Tale, som i højeste Grad fører til disse beklagelige Begivenheder; og naar det ærede Medlem i Gaar yderligere gik saa vidt, at han kun betingelsesvis befjendte ikke at ville være med til revolutionære Strid, idet han foiede en Betingelse til, under hvilken man altsaa maa antage, at han vilde gaa med dertil, uden at ville give os Meddelelse om, hvilken denne Betingelse var, ja, uden endog at udtale sig om, hvorvidt denne Betingelse ikke muligvis allerede forelaa og var indtraadt ved Udstedelsen af de provisoriske Love, saa tilstaar jeg, for mit Vedkommende, at saadan Tale, som her er ført, en saadan betinget Erklæring om, at ville gaa frem ad revolutionær Vej, er en Tale, som visselig ikke skal bidrage til at berolige dem, der se en Visdomstaler i det ærede Medlem. Sa, jeg kunde dog være fristet til, inden jeg gaar videre, at spørge det ærede Medlem, naar han saaledes fremhæver, at han altid formaner til No og Orden: Hvorfor gjør det ærede Medlem da det? Naar det ærede Medlem gjør det, saa maa der vel dog være en vis Nødvendighed for at gjøre det, saa maa der dog vel være en

vis Lyst til No og Orden tilstede; thi ellers vilde der ingen Anledning være til, at det ærede Medlem saaledes Gang efter Gang formaner til No. Hertil vil man saa naturligvis sige: Det er Regjeringen, som fremkalder Sjæringen, Ophidselsen osv., det er særlig Gendarmene, som ere Skyld derti. Det er nu den Slags Tale, som det kan være kedeligt at tilbagevise Gang efter Gang, men det kan ikke være Andet, end at, hver Gang disse Paastande fremsættes, skulle de hjemvise til den Fantasiens Verden, hvor de høre hjemme, thi Virkeligheden giver et ganste andet Billede. Jeg vil ikke tale om de Taler, der ere holdte, og de Artikler, der ere skrevne i Aviserne, længe inden der var Noget, der hed Gendarmene, men jeg vil henvise til de Kjendsgjerninger, som vi Gang efter Gang have faaet at høre, for at paa vise, at Tilstanden var en ganste anden end den, det ærede Medlem vil give det Udseende af, nemlig at det først var Regjeringen, der ophidsede. Nei, lad os hufte paa, hvorledes i Kjøbenhavn Folk drog igennem Gaderne og slog Vinduene ind, saaledes at rolige og fredelige Borgere kom og spurgte: Er det revolutionære Tilstande vi leve i, eller er det Tilstande i en ordnet Stat, som den bør være, hvor Person og Eiendom er sikret? Det er en Kjendsgjerning, at det skete. Naar man siger, at det er Gendarmene, der have vakt de ædlest og bedste Mænds Harm, som det ærede Medlem udtalte sig, saa vil jeg spørge: Var der Gendarmene ved Syderup, da man slog løs paa Politiet? Den Gang hed det: Det er naturligvis Kjøbenhavns Politii, der har vakt Harm. Det lader til, at al Ordensmagt vækker Harm hos dem, det ærede Medlem kalder de ædlest og bedste Mænd. Med Henhyn til Holstebrohistorien fandt det ærede Medlem, at ogsaa den Politimester havde hævdet sin Autoritet, men hvis det er den Maade, det ærede Medlem mener, at Autoriteten skal hævedes paa her til Lands, saa tror jeg ikke, at det er en Maade, med hvilken Staten er tjent. Alt dette er Kjendsgjerninger. Skandalerne her i Byen, Optøjerne ved Syderup, Skandalen ved Twingstrup, Affæren i Holstebro, og ikke mindst Attentatet paa Toldboden, thi ogsaa det skal mindes som en